

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	3
Omgevingsrecht.....	6
8.40- en 8.42-AMvB's	6
Natuurbescherming	6
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	7
Werkloosheid	7
Sociale zekerheid overig.....	8
Vreemdelingenrecht.....	10
Regulier	10
MVV	13
Asiel	14
Opvang	14
Richtlijnen en verordeningen	15
Vreemdelingenbewaring	17

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 600

MK ABRS, 12-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2406](#)

commissie bezwaarschriften van de gemeente Waalwijk.

Awb 2:2 lid 1

Gemeentewet 15 lid 1 aanhef en onder b

VERTEGENWOORDIGING. Het geschil gaat over de weigering van de commissie om [appellant] te laten optreden als vertegenwoordiger of woordvoerder van Sportvereniging Capelle op een hoorzitting. Vaststaat dat [appellant] raadslid is en in dit geschil als gemachtigde optreedt voor Sportvereniging Capelle en dus voor haar werkzaam is. Daarmee is sprake van een gedraging die op grond van artikel 15, eerste lid, aanhef en onder b, van de Gemeentewet verboden is. Daarom mocht de commissie toepassing geven aan artikel 2:2, eerste lid, van de Awb.

JnB 2024, 601

ABRS, 12-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2399](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Awb 6:11

Rotterdamse coffeeshopbeleid 2013 (hierna: het coffeeshopbeleid)

VERSCHOONBARE TERMIJNOVERSCHRIJDING. Omgevingsvergunning tijdelijk vestigen school. I.c. is niet in geschil dat het primaire besluit op de wettelijk voorgeschreven wijze bekend gemaakt en gepubliceerd is. Ook is niet in geschil dat [appellante] haar bezwaarschrift na de bezwaartermijn heeft ingediend. Er is geen sprake van een handelen of nalaten van het college waardoor [appellante] pas na de bezwaartermijn kennis heeft kunnen nemen van het besluit tot vergunningverlening. Uit het coffeeshopbeleid volgt voor het college geen verdergaande informatieverplichting over het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning. De relevante passage uit het coffeeshopbeleid gaat over de situatie waarin de exploitatievergunning van een coffeeshop getroffen wordt door de feitelijke vestiging van een school, maar deze passage is niet van toepassing op het verlenen van een omgevingsvergunning.

JnB 2024, 602

MK Gerechtshof Amsterdam, 14-05-2024, [ECLI:NL:GHAMS:2024:1501](#)

heffingsambtenaar van de gemeente [...].

Awb 6:11

VERSCHOONBARE TERMIJNOVERSCHRIJDING. Oplegging leges. Het Hof gaat ervan uit dat de Hoge Raad niet per definitie heeft uitgesloten dat de tijdigheid van een bezwaar in beroep door het bestuursorgaan alsnog (met potentieel succes) aan de orde kan worden gesteld. Dat neemt echter niet weg dat daar onder omstandigheden algemene rechtsbeginselen aan in de weg kunnen staan. Verwijzing naar arrest HR van 16 juli 2021 ([ECLI:NL:HR:2021:1153](#)). I.c. stonden het rechtzekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel er niet aan in de weg dat aan belanghebbende de (niet) tijdigheid van het bezwaar op initiatief van het bestuursorgaan in beroep alsnog kon worden tegengeworpen.

JnB 2024, 603

ABRS, 11-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2360](#) (niet gepubliceerd op www.rechtspraak.nl)
minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Awb 8:29

GEHEIMHOUDING. Gedeeltelijke toewijzing verzoek beperkte kennisneming zienswijzen derde-belanghebbenden. Een zienswijze is een op de zaak betrekking hebbend stuk waarin de opvatting van een belanghebbende over een door het bestuursorgaan te nemen besluit is opgenomen. De aard en betekenis van een zienswijze brengen mee dat deze in beginsel ongeschoond van de processtukken deel behoort uit te maken. I.c. beschrijven de zienswijzen concrete voorbeelden van documenten en de vraag of het achterwege blijven van het openbaar maken van de informatie in onder meer die documenten terecht is, staat ter beoordeling in het geschil in de bodemprocedure. De vraag of het achterwege blijven van het verstrekken van deze informatie terecht is, vormt het onderwerp van geschil. Met verstrekking aan appellante zou in zoverre worden vooruitgelopen op het oordeel van de Afdeling in de bodemprocedure en die zou daardoor in zoverre zinloos worden. Het verzoek wordt in zoverre gerechtvaardigd geacht.

Het verzoek om beperkte kennisneming van de gedeelten waarin algemenere beschrijvingen staan over de redenen van de zienswijzen, wordt afgewezen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2024, 604

MK ABRS, 12-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2403](#)
college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Awb 3:2, 3:46, 3:50, titel 4.5

Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (hierna: Wns) IV lid 1

NADEELCOMPENSATIE. Afwijzing verzoek om nadeelcompensatie. **Overgangsrecht inwerkingtreding titel 4.5 Awb.** Op 01-01-2024 is de Wns (Stb. 2013, 50), voor zover betrekking hebbend op nadeelcompensatie, in werking getreden. Uit het in artikel IV, eerste lid, van de Wns neergelegd overgangsrecht volgt dat het recht zoals dat gold vóór inwerkingtreding van deze wet op dit geding van toepassing blijft. De gemeente Den Haag had, ten tijde van belang, geen nadeelcompensatieregeling. I.c. is voldaan aan de vereisten die bepalend zijn voor het antwoord op de vraag of de algemene bestuursrechter bevoegd is te oordelen over beroepen tegen de voorliggende beslissing van het college op het verzoek om nadeelcompensatie.

MOTIVERINGSPLICHT. Een bestuursorgaan is in het algemeen bevoegd om af te wijken van een met het oog op het op een aanvraag te nemen besluit uitgebracht advies, ook in gevallen waarin het een besluit op een aanvraag om nadeelcompensatie betreft. Voor het afwijken van zo'n advies geldt in het algemeen niet de voorwaarde dat aan de motivering van de afwijking een door een onafhankelijke en onpartijdige deskundige opgesteld advies ten grondslag moet liggen. Er is geen grond voor het oordeel dat het college gehouden was het advies van SAOZ te volgen, of dat er een verzwaarde motiveringsplicht voor het college gold om af te wijken van dit advies.

Besluit waarbij het college het verzoek van Souvenirshop Kijkduin om nadeelcompensatie en haar aanvraag om tegemoetkoming in planschade heeft afgewezen. [...]

Overgangsrecht inwerkingtreding titel 4.5

31. Op 1 januari 2024 is de Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (Wns) (Stb. 2013, 50), voor zover betrekking hebbend op nadeelcompensatie, in werking getreden. Uit het in artikel IV, eerste lid, van de Wns neergelegd overgangsrecht volgt dat het recht zoals dat gold vóór inwerkingtreding van deze wet op dit geding van toepassing blijft.

32. De gemeente Den Haag had, ten tijde van belang, geen nadeelcompensatieregeling.

33. In dit geval is voldaan aan de vereisten die bepalend zijn voor het antwoord op de vraag of de algemene bestuursrechter bevoegd is te oordelen over beroepen tegen de voorliggende beslissing van het college op het verzoek om nadeelcompensatie.

Beoordeling door de Afdeling

Motiveringsplicht

34. Souvenirshop Kijkduin betoogt dat het college, in strijd met art. 3:50 van de Awb dan wel art. 3:2 van de Awb, niet heeft voldaan aan de verzwaarde motiveringsplicht om af te wijken van het advies van SAOZ. [...]

35. In art. 3:50 van de Awb is bepaald dat in het geval een bestuursorgaan een besluit neemt dat afwijkt van een met het oog daarop krachtens wettelijk voorschrift uitgebracht advies, de redenen daarvoor in het besluit worden vermeld. In dit geval heeft het college SAOZ om advies gevraagd over het verzoek om nadeelcompensatie. SAOZ is niet bij of krachtens de wet aangewezen als adviesorgaan, zodat zij niet kan worden aangemerkt als adviseur in de zin van art. 3:5 van de Awb. Art. 3:50 van de Awb is dus niet van toepassing. Dat laat onverlet dat uit art. 3:2 en art. 3:46 van de Awb volgt dat het college wel inzichtelijk moet maken waarom zij het advies van SAOZ niet volgt en de second opinion ten grondslag legt aan de besluitvorming.

36. Het college heeft bij besluit van 22 juli 2021 het verzoek om nadeelcompensatie afgewezen en daaraan de second opinion ten grondslag gelegd. In de second opinion is specifiek gereageerd op het advies van SAOZ en is uiteengezet waarom dat niet kan worden gevolgd, wat betreft de toerekening van de schade aan respectievelijk de uitvoering van het bestemmingsplan Kijkduin-Ockenburgh en de uitvoering van de herinrichting van de route Kijkduin-Houtrust (verder ook: de schadeverdeling), het normaal ondernemersrisico en de voorzienbaarheid. In het besluit op bezwaar van 21 maart 2022 heeft het college onder verwijzing naar het advies van de bezwaarcommissie de redenen vermeld voor afwijking van onderdelen van het advies van de SAOZ. Er is in zoverre geen grond voor het oordeel dat het college onzorgvuldig of in strijd met de motiveringsplicht heeft gehandeld.

37. Anders dan Souvenirshop Kijkduin betoogt, is er geen grond voor het oordeel dat het college gehouden was het advies van SAOZ te volgen, of dat er een verzwaarde motiveringsplicht voor het college gold om af te wijken van dit advies. Het college heeft in zoverre niet in strijd met art. 3:2 en/of 3:46 van de Awb gehandeld, zoals Souvenirshop Kijkduin betoogt. Daarbij is het volgende van belang.

38. Een bestuursorgaan is in het algemeen bevoegd om af te wijken van een met het oog op het op een aanvraag te nemen besluit uitgebracht advies, ook in gevallen waarin het een besluit op een aanvraag om nadeelcompensatie betreft. Voor het afwijken van zo'n advies geldt in het algemeen niet de voorwaarde dat aan de motivering van de afwijking een door een onafhankelijke en onpartijdige deskundige opgesteld advies ten grondslag moet liggen.

39. In dit geval is het college gemotiveerd afgeweken van de onderdelen van het advies van SAOZ die betrekking hebben op de schadeverdeling, het normaal ondernemersrisico en de voorzienbaarheid. Deze onderdelen van het SAOZ-advies gaan over vragen voor het antwoord waarop in het algemeen geen specialistische kennis of ervaring is vereist, waarover slechts een deskundige beschikt. Het betrokken bestuursorgaan kan deze vragen in het algemeen ook zonder inschakeling van een deskundige beantwoorden. De bestuursrechter toetst het antwoord op de vraag of een oorzakelijk verband bestaat tussen de gestelde schadeoorzaak en de gestelde schade, inclusief op de vraag naar de schadeverdeling, zonder terughoudendheid. Hetzelfde geldt voor het antwoord op de vraag naar de voorzienbaarheid. De vaststelling van de omvang van het normaal maatschappelijk risico of het normale ondernemersrisico is in de eerste plaats aan het bestuursorgaan dat daarbij beoordelingsruimte toekomt. De Afdeling heeft dit eerder overwogen en verwijst naar de uitspraken van de Afdeling van 18 maart 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:794](#), onder 7.6, van 10 augustus 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2321](#), onder 5.1 en van 21 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:850](#), onder 8.3. Vergelijk ook de overzichtsuitspraak planschade van 28 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2582](#), onder 8.8 - 8.10 en de daarin genoemde uitspraken.
40. Souvenirshop Kijkduin heeft ter onderbouwing van haar standpunt dat afwijking van het advies van SAOZ niet mogelijk was zonder daaraan een advies van een onafhankelijke en onpartijdige deskundige ten grondslag te leggen, gewezen op de uitspraak van het College van Beroep voor het bedrijfsleven van 31 mei 2012, [ECLI:NL:CBB:2012:BX0043](#). Dit betoog leidt echter niet tot een ander oordeel. In die uitspraak ging het, voor zover hier van belang, over een waarde-vaststelling waarover partijen van mening verschilden. Dat is in het algemeen een kwestie voor het antwoord waarop wel specialistische kennis of ervaring is vereist, waarover slechts een deskundige beschikt.
41. In dit geval heeft het college Steenhuijs om een advies van juridische aard gevraagd om antwoord te kunnen geven op de vraag of in het advies van SAOZ op de juiste wijze is om gegaan met het causaal verband en de schadeverdeling, het normaal ondernemersrisico en voorzienbaarheid. Souvenirshop Kijkduin heeft daarover naar voren gebracht dat de opstellers van het rapport van Steenhuijs niet als onafhankelijke en onpartijdige deskundigen op het gebied van nadeelcompensatie kunnen worden aangemerkt omdat Steenhuijs eerder in een aantal zaken in de hoedanigheid van gemachtigde van de gemeente zou hebben gereageerd op conceptadviezen van SAOZ en dat het college daarom de in dit rapport opgenomen redenen om af te wijken van het SAOZ-advies niet mocht volgen. Dit betoog bouwt voort op de veronderstelling dat in dit geval voor het afwijken van het advies van de SAOZ de voorwaarde geldt dat aan de motivering van de afwijking een door een onafhankelijke en onpartijdige deskundige opgesteld advies ten grondslag moet liggen. Deze veronderstelling is, zoals hiervoor is uiteengezet, niet juist, zodat de door Souvenirshop Kijkduin opgeworpen kwestie over de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de opstellers van het rapport van Steenhuijs niet hoeft te worden besproken.
42. Het betoog slaagt niet. [...]

Zie ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum inzake nrs. [ECLI:NL:RVS:2024:2404](#), [ECLI:NL:RVS:2024:2405](#), [ECLI:NL:RVS:2024:2408](#), [ECLI:NL:RVS:2024:2411](#), [ECLI:NL:RVS:2024:2412](#), [ECLI:NL:RVS:2024:2413](#), [ECLI:NL:RVS:2024:2414](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:2415](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit Milieubeheer:

- ABRS, 12-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2402](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2024, 605

Mondelinge uitspraak MK Rechtbank Den Haag, 30-05-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:9025](#)

minister voor Natuur en Stikstof, de minister.

Vereniging Leefmilieu uit Nijmegen, derde-partij.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Wet natuurbescherming (Wnb)

NATUURBESCHERMING. WIJZIGINGSBESLUIT HABITATRICHTLIJNGEBIEDEN. Beroepen van eisers tegen het Wijzigingsbesluit Habitatrichtlijngebieden vanwege aanwezige waarden. I.c. oordeelt de rechtbank dat Vereniging Leefmilieu belanghebbende is bij het bestreden besluit. Zonder nadere toelichting van eisers valt niet in te zien dat het wijzigingsbesluit waartegen zij beroep hebben ingesteld gevolgen voor hen zal hebben in de hiervoor bedoelde zin. Uit de beroepschriften van eisers valt niet op te maken of en in hoeverre de belangen van eisers worden geraakt door het wijzigingsbesluit. Niet duidelijk is geworden om welk Natura 2000-gebied het eisers gaat en ook is niet gebleken hoe zij door wijziging van de (instandhoudingsdoelstellingen van de) habitattypen en/of soorten geraakt worden in hun belangen. Eisers hebben niet van de gelegenheid gebruik gemaakt om, naar aanleiding van de brief van de rechtbank van 7 april 2023, alsnog te onderbouwen om welk Natura 2000-gebied het hen gaat. Ook hebben zij niet gereageerd op de brief van de rechtbank van 15 mei 2024 waarin hen is verzocht om schriftelijk toe te lichten welk rechtstreeks belang zij bij het bestreden besluit hebben. Nu eisers zonder bericht van verhindering ook niet ter zitting zijn verschenen, is van belanghebbendheid als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb niet gebleken. De rechtbank verklaart de beroepen niet ontvankelijk.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2024, 606

MK CRvB, 29-05-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1075](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:673e

Regeling compensatie transitievergoeding (Regeling) 2 aanhef en onder b

Eerste Protocol (EP) bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. OVERSCHRIJDING AANVRAAGTERMIJN.

EVENREDIGHEIDSBEGINSEL. Artikel 2, aanhef en onder b, van de Regeling moet wegens strijd met het evenredigheidsbeginsel gedeeltelijk buiten toepassing worden gelaten, voor zover deze bepaling er toe strekt dat overschrijding van de termijn van zes maanden ook bij verschoonbare redenen voor die termijnoverschrijding tot afwijzing van de aanvraag om compensatie moet leiden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2024, 607

MK CRvB, 30-05-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1091](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Werkloosheidswet (WW) 64 lid 1, 64 lid 4

WERKLOOSHEID. FAILLISSEMENTSUITKERING. STUDIESCHULD. Onjuiste toepassing van artikel 64, eerste lid, van de WW (de periode waaraan de vergoeding van de studieschuld moet worden toegerekend) en van artikel 64, vierde lid en volgende, van de WW (de maximering van het over te nemen loon).

4.7. [...] De toepassing van de maximeringsregeling van artikel 64, vierde lid en volgende, van de WW vloeit dwingend voort uit een wet in formele zin. [...]

4.8. De artikelen 64, vierde lid en volgende, van de WW zijn ingevoerd per 1 januari 2016. [...] Om te voorkomen dat de kosten van de overnemingsregeling te hoog zouden worden, heeft de wetgever de loonovername beperkt tot een bedrag ter hoogte van anderhalf maal het maximumdagloon. Dit is een uitdrukkelijke keuze van de wetgever geweest om loonovernameverplichtingen te beperken en deze omstandigheid is uitdrukkelijk verdisconteerd in de afweging van de wetgever. [...] Van een onbedoeld of onevenredig gevolg is geen sprake. [...]

4.9. Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank een onjuiste toepassing heeft gegeven aan artikel 64, eerste lid, van de WW (de periode waaraan de vergoeding van de studieschuld moet worden toegerekend) en aan artikel 64, vierde lid en volgende, van de WW (de maximering van het over te nemen loon). [...]

4.10. Uit 4.4 volgt dat (ook) het Uvw in het bestreden besluit de overeengekomen vergoeding van de studieschuld niet op juiste wijze als loon heeft toegerekend aan de perioden die zijn genoemd in artikel 64, eerste lid, van de WW. Vanwege die onjuiste toerekening, is in het bestreden besluit de in artikel 64, vierde lid en volgende, van de WW voorgeschreven maximering onjuist berekend. De

Raad zal het Uvw opdracht geven om een nieuwe beslissing te nemen op het bezwaar tegen het besluit van 30 maart 2021 met inachtneming van deze uitspraak.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2024, 608

MK CRvB, 29-05-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1095](#)

college van burgemeester en wethouders van Vlissingen.

Jeugdwet (Jw) 2.3, 2.9

Verordening Wmo & Jeugdhulp gemeente Vlissingen (Verordening)

JEUGDWET. PGB. De gemeenteraad heeft met de Verordening de opdracht van artikel 2.9 van de Jw onvoldoende ten uitvoer gelegd. Het bepaalde in de Verordening kan dan ook niet ten grondslag worden gelegd aan het besluit tot afwijzing van de gevraagde voorziening.

4.1. In hoger beroep is als meest verstrekkende grond aangevoerd dat niet duidelijk is wat dient te worden verstaan onder 'eigen mogelijkheden en probleemoplossend vermogen' (ook wel genoemd 'eigen kracht'), omdat het in de Verordening aan objectieve maatstaven ontbreekt voor de beoordeling wanneer hier al dan niet sprake van is. Deze grond slaagt. [...]

4.3. Artikel 2.9 van de Jw draagt de gemeenteraad op om bij verordening en met inachtneming van het bepaalde bij of krachtens de Jw regels te stellen, in ieder geval:

“a. over de door het college te verlenen individuele voorzieningen en overige voorzieningen, met betrekking tot de voorwaarden voor toekenning en de wijze van beoordeling van, en de afwegingsfactoren bij een individuele voorziening;

(...)” [...]

4.5. Uit de artikelen 2.3 en 2.9 van de Jw volgt, mede gelet op de wetsgeschiedenis, dat de algemene begrippen van artikel 2.3 nader dienen te worden uitgewerkt en geduid in een verordening op grond van artikel 2.9. Ten behoeve van de rechtszekerheid en ter voorkoming van willekeur dienen in de Verordening regels te worden gesteld over het aanbod, de toekenningsvoorwaarden van een individuele voorziening en de wijze van beoordeling en afwegingsfactoren daarbij. De wetgever is nadrukkelijk van mening dat artikel 2.3 Jw zelf de jeugdige en zijn ouders onvoldoende rechtszekerheid, althans onvoldoende concrete op de individuele situatie betrekking hebbende duidelijkheid, biedt over de door het college te verlenen voorzieningen, over de voorwaarden voor toekenning en de wijze van beoordeling daarvan, en over de afwegingsfactoren bij een individuele voorziening. Niet kan dan ook worden volstaan met een herhaling in de Verordening van de begrippen uit de Jw. In de gemeentelijke verordening dient onder andere een duidelijke hoofdrichting te worden neergelegd voor de betekenis die de gemeentelijke regelgever wenst toe te kennen aan de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen, nu dit binnen het wettelijk systeem wordt beschouwd als één van de afwegingsfactoren als bedoeld in artikel 2.9 Jw. Specifiek wijst de Raad hierbij op de duiding die de gemeentelijke regelgever in dit kader wenst te geven aan de betekenis van de ouderlijke verzorgings- en opvoedingsplicht die voortvloeit uit het Burgerlijk Wetboek, al dan niet in relatie tot begrippen als eigen kracht, gebruikelijke hulp en/of bovengebruikelijke hulp.

4.6. In artikel 2.3, eerste lid van de Jw is de bevoegdheid tot het beslissen op een verzoek om jeugdhulp op grond van de Jw toebedeeld aan het college. Het college dient dus een besluit te nemen over toe- of afwijzing van het verzoek op grond van de criteria die door de gemeenteraad in de Verordening zijn neergelegd.

4.7. De gemeenteraad heeft met de Verordening [...] de opdracht van artikel 2.9 van de Jw onvoldoende ten uitvoer gelegd. De Verordening biedt – zoals de rechtbank terecht heeft overwogen – geen kader als in dat artikel bedoeld. Niet is geregeld wat de voorwaarden zijn voor toekenning en de wijze van beoordeling van, en de afwegingsfactoren bij een individuele voorziening. Aan de jeugdige en de ouders wordt onvoldoende rechtszekerheid, althans onvoldoende concrete op de individuele situatie betrekking hebbende duidelijkheid, geboden ten aanzien van de vraag waarop recht bestaat en wat de afwegingsfactoren zijn. De Verordening bevat voor zover hier van belang in artikel 1, eerste lid, slechts een definitie van gebruikelijke hulp en ondersteuning: “gebruikelijke hulp en ondersteuning is de zorg, hulp en begeleiding die huisgenoten normaal gesproken aan elkaar geven.” Deze term komt in de Verordening niet meer terug bij de artikelen die zien op de Jw. In de Verordening is dus niet geregeld wat de gevolgen zijn van de constatering dat sprake is van gebruikelijke hulp bij de uitvoering van de Jw. In de Verordening is ook niet vastgelegd wat bovengebruikelijke hulp is en evenmin is vastgelegd dat – indien daarvan sprake is – de aanvraag kan worden afgewezen. Op deze wijze is een deskundige toeleiding naar, advisering over, bepaling van en inzetten van de aangewezen voorziening, zoals in artikel 2.3 van de Jw vereist, ook onvoldoende gewaarborgd.

4.8. Het bepaalde in de Verordening kan gezien het voorgaande niet ten grondslag worden gelegd aan het besluit tot afwijzing van de gevraagde voorziening. De Jw geeft, gelet op artikel 2.9 van die wet, dat kader evenmin. Niet duidelijk is dan ook binnen welk juridisch sluitend afwegingskader dit besluit wel tot stand is gekomen. Dit betekent dat het bestreden besluit een deugdelijke wettelijke grondslag ontbeert en in strijd is met de wet.

4.9. [...] De aangevallen uitspraak zal worden vernietigd en het college zal worden opgedragen een nieuw besluit op bezwaar te nemen met inachtneming van het voorgaande. De Raad kan het geschil niet zelf finaal beslechten, omdat de regels waarbinnen de beoordeling dient plaats te vinden ontbreken. [...]

5.1. Met het oog op een voortvarende afdoening van het geschil bestaat aanleiding om met toepassing van artikel 8:113, tweede lid, van de Awb te bepalen dat tegen de nieuw te nemen beslissing op bezwaar uitsluitend bij de Raad beroep kan worden ingesteld. Het college dient bij dit besluit te betrekken dat appellant niet de dupe kan zijn van de afwezigheid van deugdelijke regels en appellant inmiddels beschikt over een indicatie op grond van de Wet langdurige zorg (Wlz). Uit deze indicatie volgt dat appellant blijvend is aangewezen op permanent toezicht of 24 uur zorg per dag als bedoeld in artikel 3.2.1 van de Wlz, wat duidt op de aanwezigheid van een aanzienlijke noodzaak tot toezicht en/of zorg. Voor de einddatum van het nieuw te nemen besluit op bezwaar kan gezien het bepaalde in artikel 1.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Jw aansluiting worden gezocht bij de ingangsdatum van de Wlzindicatie.

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 29 mei 2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1096](#) en [ECLI:NL:CRVB:2024:1097](#).

De Raad heeft bij deze uitspraken een nieuwsbericht uitgebracht: [Aanpassing gemeentelijke verordeningen jeugdhulp noodzakelijk](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2024, 609

MK ABRS, 10-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2370](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

VWEU 20

REGULIER. De staatssecretaris komt, als hij een verblijfsvergunning intrekt en hij heeft vastgesteld dat een vreemdeling een Chavez-Vilchezverblijfsrecht heeft, niet toe aan een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling kan ongehinderd zijn familie- en privéleven uitoefenen.

4. In zijn enige grief klaagt de staatssecretaris over het oordeel van de rechtbank dat hij het besluit van 14 juli 2021 ondeugdelijk heeft gemotiveerd. De staatssecretaris betoogt dat hij alle relevante feiten en omstandigheden heeft betrokken in de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM, waaronder het Chavez-Vilchezverblijfsrecht. In zijn nader stuk betoogt de staatssecretaris dat hij achteraf gezien geen belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM had hoeven maken.

4.1. De Afdeling ziet zich met deze grief voor de vraag gesteld wat de gevolgen zijn van een Chavez-Vilchezverblijfsrecht voor de beoordeling van de staatssecretaris of intrekking van een verblijfsvergunning in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Hierbij acht de Afdeling van belang dat de staatssecretaris aan twee verdragsverplichtingen moet voldoen, neergelegd in artikel 8 van het EVRM en artikel 20 van het VWEU. Artikel 8 van het EVRM verplicht de staatssecretaris om te beoordelen of intrekking van een verblijfsvergunning een ongerechtvaardigde inmenging vormt op het familie- of privéleven in de zin van die bepaling. Tegelijkertijd volgt uit punt 61 van het arrest Chavez-Vilchez dat artikel 20 van het VWEU de staatssecretaris verplicht om het effectieve genot van de belangrijkste rechten voor een Unieburger te beschermen. De Afdeling stelt vast dat de verplichtingen neergelegd in artikel 8 van het EVRM en artikel 20 van het VWEU geen onderlinge hiërarchie hebben. De staatssecretaris is dus niet gehouden tot een bepaalde beoordelingsvolgorde. Dit neemt echter niet weg dat de staatssecretaris aan beide verdragsverplichtingen moet voldoen. Wanneer de staatssecretaris beoordeelt of intrekking van een verblijfsvergunning in strijd is met artikel 8 van het EVRM, moet hij dus ook zijn verplichting onder artikel 20 van het VWEU in acht nemen.

4.2. De uitspraak van de Afdeling van 17 maart 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1060](#) gaat over de manier waarop de staatssecretaris een aanvraag voor verblijf op grond van artikel 8 van het EVRM beoordeelt als de desbetreffende vreemdeling een Chavez-Vilchezverblijfsrecht heeft. Uit die uitspraak, onder 4.2, volgt dat artikel 8 van het EVRM niet zo ver strekt dat het een aanvrager recht geeft op een bepaald type verblijfsvergunning, op voorwaarde dat de nationale autoriteiten de aanvrager in staat stellen ongehinderd zijn of haar recht op familie- en privéleven uit te oefenen. Een Chavez-Vilchezverblijfsrecht vormt geen belemmering om familie- en privéleven uit te oefenen.

Immers, een vreemdeling heeft daarmee rechtmatig verblijf op grond waarvan hij zijn recht op familie- en privéleven kan uitoefenen in Nederland. De staatssecretaris scheidt een vreemdeling en de referent niet van elkaar, waardoor hij geen inbreuk maakt op het familieleven. De desbetreffende vreemdeling hoeft Nederland niet te verlaten, zodat de staatssecretaris ook geen inbreuk maakt op de uitoefening van het privéleven. Voor de staatssecretaris bestaat daarom geen aanleiding voor het afwegen van belangen als een vreemdeling die een Chavez-Vilchezverblijfsrecht heeft een aanvraag indient voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van het EVRM.

4.3. De uitspraak van 17 maart 2023 is ook van toepassing in de situatie dat de staatssecretaris de verblijfsvergunning van een vreemdeling intrekt, terwijl die vreemdeling ook een Chavez-Vilchezverblijfsrecht heeft. Immers, met de vaststelling dat een vreemdeling een Chavez-Vilchezverblijfsrecht heeft, voldoet de staatssecretaris aan zijn verplichting op grond van artikel 20 van het VWEU om het effectieve genot van de belangrijkste rechten voor een Unieburger - in dit geval de zoon van de vreemdeling - te beschermen. De staatssecretaris moet dan nog steeds aan zijn verdragsverplichting neergelegd in artikel 8 van het EVRM voldoen door te beoordelen of intrekking van de verblijfsvergunning in strijd is met die bepaling. Uit het voorgaande volgt dat intrekking van de verblijfsvergunning niet leidt tot een inmenging in het familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM van de desbetreffende vreemdeling, omdat die vreemdeling vanwege het Chavez-Vilchezverblijfsrecht ongehinderd zijn familie- en privéleven kan uitoefenen. De staatssecretaris komt dus, als hij een verblijfsvergunning intrekt en hij heeft vastgesteld dat een vreemdeling een Chavez-Vilchezverblijfsrecht heeft, niet toe aan een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

JnB 2024, 610

MK ABRS, 06-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2285](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 27 lid 2 c

REGULIER. Kennismigrant. Staatssecretaris heeft al een zelfstandige bevoegdheid om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met terugwerkende kracht in te trekken. Hij hoeft daarvoor geen nadere regels meer op te stellen. Intrekking met terugwerkende kracht is in beginsel evenredig, omdat een juiste toepassing van de kennismigrantenregeling een legitiem belang is.

2.1. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling volgt uit het stelsel van de Vw 2000 dat de wetgever met het toekennen van de bevoegdheid aan de staatssecretaris om een verblijfsvergunning in te trekken, omdat de betrokken vreemdeling niet meer voldoet aan het doel waarvoor de staatssecretaris de vergunning heeft verleend, tevens heeft beoogd een besluit tot intrekking te kunnen laten terugwerken tot het tijdstip waarop die vreemdeling niet meer aan dat doel voldeed. [...]

2.2. De vreemdeling voert tevergeefs aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat uit artikel 27, tweede lid, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met het eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, volgt dat intrekking met terugwerkende kracht niet mogelijk is. Deze bepalingen zien op het rechtsgevolg van de afwijzing van een aanvraag of de intrekking van een verblijfsvergunning. Anders dan de vreemdeling aanvoert, zeggen de woorden 'beschikking' en 'gevolg' in de aanhef van artikel 27 van de Vw 2000 niets over het moment van het niet meer hebben van rechtmatig verblijf. Zij geven alleen het rechtsgevolg van de beschikking aan. Verder voert de vreemdeling op zichzelf terecht aan dat het verblijf tussen het tijdstip dat zij niet meer voldeed aan de vereisten voor vergunningverlening en het tijdstip van de intrekkingbeschikking, niet staat in de opsomming van

rechtmatig verblijf in artikel 8 van de Vw 2000. De vreemdeling heeft tot het tijdstip van intrekking rechtmatig verblijf gehad op grond van de aan haar verleende verblijfsvergunning. Door intrekking met terugwerkende kracht is dit rechtmatig verblijf echter achteraf tenietgedaan.

2.3. De staatssecretaris hoeft, anders dan de vreemdeling aanvoert, geen nadere regels te stellen over intrekking met terugwerkende kracht. In het door de vreemdeling genoemde artikel 18, tweede lid, van de Vw 2000 staat weliswaar dat de staatssecretaris de bevoegdheid heeft tot het stellen van nadere regels, maar die bevoegdheid ziet op het stellen van nadere regels over de gronden tot afwijzing van een aanvraag. Gezien het voorgaande heeft de staatssecretaris al een zelfstandige bevoegdheid om een verblijfsvergunning met terugwerkende kracht in te trekken. Hij hoeft daarvoor geen nadere regels meer op te stellen. [...]

6.1. [...] Intrekking met terugwerkende kracht is in beginsel evenredig, omdat een juiste toepassing van de kennismigrantenregeling een legitiem belang is. [...] De vreemdeling heeft met haar stelling dat zij vanwege de intrekking een verblijfsgeat krijgt, geen bijzondere omstandigheden aangevoerd waarom de staatssecretaris in haar geval van intrekking met terugwerkende kracht had moeten afzien. Dit nadelige gevolg is niet onevenredig in verhouding tot de met de intrekking beoogde doelen. De staatssecretaris heeft verder terecht gesteld dat intrekking geschikt en noodzakelijk is om de onrechtmatige situatie te herstellen en dat er geen lichtere middelen zijn om rechtsherstel te bereiken.

JnB 2024, 611

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 10-06-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:8960](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.48 lid 1 a

REGULIER. Aangifte mensenhandel. Het door verweerder gevoerde beleid is in strijd met het systeem van de Awb. Niet is gebleken welk belang er mee gediend is dat de aanvraag pas als een aanvraag wordt aangemerkt op het moment dat deze door de politie of de KMar is doorgestuurd. Op dit punt is het beleid in strijd met het evenredigheidsbeginsel.

16. Naar het oordeel van de rechtbank is het door verweerder gevoerde beleid in strijd met het systeem van de Awb. Op grond van artikel 1:3, derde lid, van de Awb is een aanvraag een verzoek van een belanghebbende om een besluit te nemen. Anders dan verweerder in het bestreden besluit stelt is dus niet pas sprake van een aanvraag als die is ingediend bij het bestuursorgaan dat bevoegd is daarop te beslissen. Nu de aangifte door verweerder wordt aangemerkt als een verzoek om een besluit te nemen, namelijk een verblijfsvergunning als hier aan de orde te verlenen, is het naar het oordeel van de rechtbank niet in overeenstemming met artikel 1:3, derde lid, van de Awb dat verweerder een model M55 pas als een aanvraag aanmerkt op het moment dat deze door de politie of de KMar aan de IND is doorgestuurd. Op grond van artikel 2:3 van de Awb dient een bestuursorgaan een aanvraag ten aanzien waarvan een ander bestuursorgaan bevoegd is te beslissen, bovendien onverwijld te sturen naar dat bestuursorgaan en daarvan gelijktijdig mededeling te doen aan de afzender. Het beleid bevat geen verwijzing naar dit artikel en bepaalt ook geen termijn voor de doorzending naar de IND door de politie of de KMar en evenmin dat van de doorzending kennis gegeven moet worden aan de vreemdeling die aangifte heeft gedaan. Ook op dit punt is het beleid in strijd met het systeem van de Awb. Eiser heeft zich naar het oordeel van de rechtbank daarom terecht op het standpunt gesteld dat het gelet daarop willekeurig is op welk moment de aanvraag uiteindelijk bij de IND terecht komt en van welke aanvraagdatum verweerder uiteindelijk uitgaat.

17. Niet is gebleken welk belang er mee gediend is dat de aanvraag pas als een aanvraag wordt aangemerkt op het moment dat deze door de politie of de KMar is doorgestuurd. Gelet op de omstandigheid dat volgens het beleid het streven is om binnen 24 uur op de doorgestuurde aanvraag te beslissen valt ook niet in te zien wat dat belang zou zijn. Het belang van de vreemdeling is in het algemeen ook gediend met een spoedige beslissing. In een geval als het onderhavige is dat temeer zo nu de vreemdeling in een betere uitgangspositie komt te verkeren op het moment dat hem een vergunning wordt verleend, ook al wordt die vergunning later ingetrokken. Verweerder heeft dat niet betwist. Gelet op het voorgaande is het beleid van verweerder op dit punt naar het oordeel van de rechtbank in strijd met het evenredigheidsbeginsel.

[Naar inhoudsopgave](#)

MVV

JnB 2024, 612

MK ABRS, 11-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2374](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

MVV. Staatssecretaris mag belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM maken als een vreemdeling aan het jongvolwassenenbeleid voldoet.

1.2. Anders dan de vreemdelingen betogen, volgt uit de eerste zin van paragraaf B7/3.8.1 van de Vc 2000 niet dat de staatssecretaris moet overgaan tot inwilliging van de mvv-aanvraag in het kader van artikel 8 van het EVRM zodra een vreemdeling aan het jongvolwassenenbeleid voldoet. De staatssecretaris stelt in zijn schriftelijke uiteenzetting terecht dat de eerste zin van paragraaf B7/3.8.1 van de Vc 2000 alleen is opgenomen als verwijzing naar de bevoegdheidsgrondslag van artikel 3.13, tweede lid, van het Vb 2000. De staatssecretaris wijst hierbij terecht op de toelichting uit WBV 2019/9, onderdeel O, blz. 69. Verder volgt uit paragraaf B7/3.8.3 van de Vc 2000 dat de staatssecretaris, om te kunnen bepalen of weigering van (voortzetting van) het verblijf van een vreemdeling in strijd is met artikel 8 van het EVRM, alle relevante feiten en omstandigheden in ogenschouw neemt en deze tot uitdrukking brengt in een belangenafweging. Paragraaf B7/3.8.3 van de Vc 2000 is, anders dan de vreemdelingen betogen, ook van toepassing als een vreemdeling voldoet aan het jongvolwassenenbeleid. Bovendien volgt uit de door de vreemdelingen aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 13 juli 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2006](#), ook niet dat de staatssecretaris geen belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM mag maken als een vreemdeling aan het jongvolwassenenbeleid voldoet.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2024, 613

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 03-06-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:8900](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. De aanvraag van eiseres is terecht niet-ontvankelijk verklaard, omdat zij in Denemarken al internationale bescherming geniet. De staatssecretaris heeft echter een onjuiste grondslag gehanteerd, door te stellen dat Denemarken een derde land is. Denemarken is namelijk een lidstaat van de EU, zodat de staatssecretaris niet artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder b, maar onder a van de Vw 2000 had moeten toepassen. Dat Denemarken niet deelneemt aan de Procedurerichtlijn, maakt dat niet anders. De arresten SI en L.R. staan daaraan niet in de weg, omdat die gingen over de situatie waarin een aanvraag in Denemarken was afgewezen en een nieuwe aanvraag in een andere lidstaat kon worden aangemerkt als een 'volgende verzoek' in de zin van de Procedurerichtlijn. Elke andere uitleg druist in tegen de doelstellingen en logica van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, met name van de Dublinverordening waaraan ook Denemarken deelneemt. Het beroep is gegrond en het besluit wordt vernietigd, maar de rechtbank laat de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand, voor zover de aanvraag van eiseres niet-ontvankelijk is verklaard en zij is opgedragen om Nederland onmiddellijk te verlaten en terug te keren naar Denemarken.

JnB 2024, 614

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 06-06-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:8959](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30c lid 1 a

ASIEL. De staatssecretaris heeft de asielaanvraag buiten behandeling gesteld omdat eiser geen vertaling van het door hem overgelegde arrestatiebevel heeft overgelegd. Die vertaling is alsnog in beroep overgelegd. Het beroep is om drie redenen gegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB 2024, 615

MK ABRS, 12-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2379](#)

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Rva 2005 17

OPVANG. VERGOEDING BUITENGEWONE KOSTEN. Onderzoek verricht door de ingeschakelde advocaat is geen contra-expertise. Het COa was niet verplicht om te onderzoeken of het navraag doen bij de bevoegde instanties door de door de vreemdeling ingeschakelde advocaat redelijkerwijs kon bijdragen aan de beoordeling van de authenticiteit van de overgelegde documenten.

2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, moet een opsteller van een contra-expertise waarmee een vreemdeling de uitkomsten van een documentenonderzoek door Bureau Documenten wil bestrijden, beschikken over een specifieke deskundigheid die hem in staat stelt om te beoordelen of een document authentiek dan wel vals of vervalst is (uitspraak van 28 juli 2016,

[ECLI:NL:RVS:2016:2169](#), onder 5.1, en uitspraak van 19 september 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1232](#), onder 2.3). Uit de door de vreemdeling overgelegde stukken blijkt dat degene die de vreemdeling heeft ingeschakeld, een advocaat is en een rechtenopleiding heeft genoten. De vreemdeling heeft met deze stukken niet aannemelijk gemaakt dat de advocaat naast haar deskundigheid als jurist beschikt over de hiervoor bedoelde specifieke deskundigheid die haar in staat stelt om te beoordelen of de door de vreemdeling overgelegde documenten authentiek zijn. Dat zij ervaring heeft met het verifiëren of een document is afgegeven door de autoriteiten die daartoe bevoegd zijn, betekent niet dat zij een specifieke deskundigheid heeft om te beoordelen of de afgegeven documenten zelf, in dit geval de kieskaart en de brief van CENI daarover, authentiek zijn. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat het COa zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het onderzoek verricht door de ingeschakelde advocaat geen contra-expertise is.

2.2. Uit vaste rechtspraak van de Afdeling volgt voorts dat het COa bij de toepassing van artikel 17, eerste en tweede lid, van de Rva 2005 beoordelingsruimte toekomt, waarvan de invulling tot zijn verantwoordelijkheid behoort. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar haar uitspraak van 28 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2169](#), onder 5.1. Het standpunt van het COa dat het niet gehouden is om de kosten te vergoeden die een vreemdeling maakt om de totstandkoming dan wel inzichtelijkheid van een rapport van Bureau Documenten ter discussie te stellen, acht de Afdeling, onder verwijzing naar haar uitspraak van 19 september 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1232](#), onder 2.2, nog steeds niet onredelijk. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, was het COa daarom niet verplicht om te onderzoeken of het navraag doen bij de bevoegde instanties door de door de vreemdeling ingeschakelde advocaat redelijkerwijs kon bijdragen aan de beoordeling van de authenticiteit van de overgelegde documenten. Het betoog van de vreemdeling in zijn schriftelijke uiteenzetting dat deze uitspraak is achterhaald, gelet op de uitspraak van de Afdeling van 19 augustus 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1904](#), volgt de Afdeling niet. Uit die uitspraak volgt dat de vreemdeling weliswaar concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de onderzoeksresultaten van Bureau Documenten naar voren kan brengen, maar die uitspraak gaat niet in op de vraag of het COa de eventuele kosten die gemaakt zijn in dit kader moet vergoeden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2024, 616

MK ABRS, 12-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2359](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. Op grond van het arrest van het Hof van 30 november 2023

[\[ECLI:EU:C:2023:934\]](#) houdt de Afdeling niet langer vast aan haar uitspraak van 6 juli 2022

[\[ECLI:NL:RVS:2022:1864\]](#). Een vreemdeling zal dus niet langer succesvol beroep kunnen

instellen tegen een overdrachtsbesluit omdat er sprake is van een evident en fundamenteel

verschil in beschermingsbeleid in de lidstaat waarnaar hij wordt overgedragen, op grond

waarvan hij vreest voor indirect refoulement. Een vreemdeling die voor refoulement vreest

door een risico op uitzetting door de aangezochte lidstaat, dient deze vrees ofwel in die

lidstaat aan te kaarten, ofwel dient aannemelijk te maken dat dit niet mogelijk is, omdat er in

die lidstaat sprake is van systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen, in

de zin van het arrest Jawo [\[ECLI:EU:C:2019:218\]](#).

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) ("Vreemdeling kan geen beroep meer doen op indirect refoulement in Dublinprocedure") uitgebracht.

JnB 2024, 617

HvJEU (Vierde kamer), 13-06-2024, [ECLI:EU:C:2024:494](#)

SN, LN tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

Richtlijn 2011/95/EU 12 lid 1

Richtlijn 2013/32/EU 40

KWALIFICATIERICHTLIJN. Autoriteit die uitspraak doet over de gegrondheid van een volgend verzoek om internationale bescherming, is gehouden de ter staving van dat verzoek aangevoerde feitelijke elementen te onderzoeken, ook wanneer deze feiten reeds zijn beoordeeld door de autoriteit die een eerste verzoek om internationale bescherming definitief heeft afgewezen.

Ophouden van de bescherming of bijstand van de UNRWA.

Het Hof (Vierde kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 40 van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn], gelezen in samenhang met artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn], moet aldus worden uitgelegd dat

de autoriteit die uitspraak doet over de gegrondheid van een volgend verzoek om internationale bescherming, gehouden is de ter staving van dat verzoek aangevoerde feitelijke elementen te onderzoeken, ook wanneer deze feiten reeds zijn beoordeeld door de autoriteit die een eerste verzoek om internationale bescherming definitief heeft afgewezen.

2) Artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2011/95 moet aldus worden uitgelegd dat

de bescherming of bijstand van de Organisatie van de Verenigde Naties voor Hulpverlening (aan Palestijnse Vluchtelingen in het Nabije Oosten) (UNRWA) die een aanvrager van internationale bescherming, een staatloze van Palestijnse afkomst, geniet, moet worden geacht te zijn opgehouden in de zin van die bepaling wanneer, ten eerste, die organisatie om welke reden dan ook, inclusief wegens de algemene situatie in de sector van het werkgebied van die organisatie waar deze staatloze vroeger gewoonlijk verbleef, niet in staat is aan die staatloze waardige levensomstandigheden te bieden die stroken met de taak van die organisatie, in voorkomend geval rekening houdend met zijn kwetsbaarheid, zonder dat die staatloze hoeft aan te tonen dat die algemene situatie specifiek op hem van toepassing is als gevolg van factoren die verband houden met zijn persoonlijke situatie, en, ten tweede, de betrokken staatloze bij terugkeer naar die sector in een situatie van ernstige onveiligheid zou verkeren, in voorkomend geval rekening houdend met zijn kwetsbaarheid, waarbij de bestuurlijke en rechterlijke autoriteiten elk verzoek om internationale bescherming op basis van die bepaling individueel moeten beoordelen. De leeftijd van de betrokkene kan bij die beoordeling relevant zijn. De bijstand of bescherming van de UNRWA moet met name worden geacht te zijn opgehouden ten aanzien van de verzoeker wanneer die organisatie, om welke reden dan ook, aan geen enkele staatloze van Palestijnse afkomst die verblijft in de sector van het werkgebied van die organisatie waar die verzoeker vroeger gewoonlijk verbleef, menswaardige levensomstandigheden of minimale veiligheidseisen kan waarborgen. De vraag of de bescherming of bijstand van de UNRWA moet worden geacht te zijn opgehouden, moet worden beoordeeld op het tijdstip waarop die staatloze de sector van het werkgebied van de UNRWA waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, heeft verlaten, het tijdstip waarop de bevoegde bestuurlijke autoriteiten uitspraak doen over zijn verzoek om internationale bescherming of het tijdstip waarop de bevoegde rechterlijke instantie uitspraak doet op enig beroep tegen een beslissing waarbij dat verzoek werd verworpen.

JnB 2024, 618

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 29-05-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:8634](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Cyprus. Onvoldoende gemotiveerd waarom ten aanzien van Cyprus nog altijd kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Beroep gegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2024, 619

MK ABRS, 07-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2339](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59b lid 1 a b lid 3

VREEMDELINGENBEWARING. De staatssecretaris klaagt in zijn enige grief terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de vreemdeling na de afwijzing van zijn asielaanvraag als kennelijk ongegrond, geen rechtmatig verblijf meer had op grond van artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000, en dat verlenging van de bewaring op grond van artikel 59b, derde lid, van de Vw 2000 daarom niet mogelijk was. Zoals de staatssecretaris terecht betoogt, had de vreemdeling door het ingediende verzoek om een voorlopige voorziening rechtmatig verblijf gekregen op grond van artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000, totdat op dat verzoek was beslist. [...] De staatssecretaris kon daarom na de afwijzing van de asielaanvraag toepassing geven aan artikel 59b, derde lid, van de Vw 2000, omdat er nog onderzoek nodig was naar de identiteit en nationaliteit van de vreemdeling.

JnB 2024, 620

MK ABRS, 06-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2344](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 106 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Omdat de vreemdeling al enige tijd in beeld was en er nog niet op de asielaanvraag was beslist, mocht van de staatssecretaris worden verlangd dat hij tijdens de bewaring meer dan gebruikelijk voortvarend handelde door de asielprocedure al eerder weer ter hand te nemen.

In dit geval heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris, door pas op de tiende dag een eerste daadwerkelijke handeling te verrichten, onvoldoende voortvarend heeft gehandeld. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, maakt dit de maatregel van bewaring vanaf het begin onrechtmatig.

[Naar inhoudsopgave](#)